

strokovnjak v tej stroki, dobil je ugodno priliko, temeljito se lotiti rešitve te novčine zadeve. In res obširno preiskavo od začetka „Matičinega“ do letošnjega leta je izvršil gosp. Robič s toliko natančnostjo, da se čuditi mora, kdor pregleduje njegov operat. Zato mi je dolžnost javne zahvale za tako trudapolno delo gosp. Robiča, ki daje odboru podlago, dognati to sitno stvar do konca s pripomočjo današnjega zbora. —

Tajnik gosp. Praprotnik poroča o delovanju društva na drobneje. Udov je nekoliko prirastlo, vendar se je pa njih število zmanjšalo zavoljo neke druge reči. Novih je 52, število vseh pa 1977. Znižalo se je število zato, ker so se zbrisali vsi tisti, ki so letnino na dolgu ostajali. Nekaj jih je tudi umrlo, med njimi več odličnih. Za častnega uda voljeni gosp. Davorin Trstenjak se je zahvalil v posebnem pismu, ki se prebere. Lansko leto sklenjeno štirikratno tiskanje in razpošiljanje letopisa se je skazalo tako nepraktično, zamudno in drago, da stavi odbor nasvet, naj se izdaja ves skup in pošilja udom z drugimi knjigami vred.

K temu poročilu tajnikovemu se oglasi g. Jurčič, ki graja posebno imenik društvenikov, ki se mu zdi nenatančen in gledé udov večkrat čisto napačen, ker veliko tam za ude tiskanih uže ni živih ali so pa v drugih krajih.

Tajnik gosp. Praprotnik se izgovarja na poverjenike, ki večkrat ne pošljejo pól o pravem času, in to je posebno v Trstu gledé poverjenika g. D., ki ne dá nič glasú od sebe.

Blagajnik gosp. Ivan Vilhar bere račun lanskega leta, po katerem je dohodkov bilo 8154 gold. 80 kr., stroškov pa 6630 gold. 91 kr., toraj je ostalo čez še 1473 gold., ki se bodo pa deloma še porabili za zdaj še ne podane račune. Skupnega premoženja je 58.083 gold. 89 kr. Po proračunu, ki znaša dohodkov 4231 gold. 62 kr., oskrbovalnih stroškov pa 860 gold., toraj ostane za izdavanje knjig za letos 3371 gld. 62 krajc.

Ta račun in proračun zbor odobri in za pregled se po predsednikovem nasvetu volijo gg. Žagar, Celestina in Kadilnik. (Kon. prih.)

Politične stvari.

Berolinska pogodba — polovičarsko delo.

Da je berolinska pogodba o turških zadevah le polovičarsko delo, to zdaj vsak dan jasneje postaja. Evropski diplomati so v Berlinu proti volji prizadetih narodov skovali nekaj, čemur se zdaj ti narodi odločno ustavljajo. Ne vprašavši Bolgare so njihovo deželo razklali v dva kosa in južnega lepšega in bogatejšega pustili pod polumesecem, čeravno so časi uže davno pretekli, ko so se narodi smeli cepiti na dvoje in dandanes kraljuje ravno nasprotna ideja, namreč ta, da se narodi družijo v celote. Pretekli so tudi časi, ko so kar čez glave narodov sklepali pogodbe in zveze, česar se bodo diplomati še prekmalu prepričali. Uže na polotoku balkanskem zopet povsod vrebati se je vsak hip, da ne bi izkipelo z nova.

Rusi se povsod umikajo z Bolgarije, za njimi pa prihajajo turške čete in zasedajo glavna mesta in trdnjave. Do zdaj pač med Turki in Bolgari ni bilo še nobene praske, ker so Rusi še preblizo, al kako dolgo utegne to trpeti? V izhodni Rumeliji je gibanje in upitje po združenju z Bolgarijo čedalje silnejše, kaj pa še le bo, ko bo zadnji ruski vojak izginil iz dežele unkraj Balkana!

V Macedoniji je upor, o katerem so Turki poročali, da so ga popolnoma zadušili, zopet popolnoma oživil se in od vseh strani vrejo dobrovoljci k ustajnikom, katerih čete se vedno množijo. Gotovo čakajo te le ugodnega vremena in odhoda Rusov, da planejo iz svojih zakotij v ravnino nad Turke.

Z Grki se turška vlada tudi ne more poravnati, čeravno se Francozi močno potezajo za-nje in pritiskajo Turčijo, naj bi njim na ljubo si tudi kak kos odtrgala od svojega še živega trupla.

Tudi z Bosno ni še vse v tako lepem redu, kakor se morda vidi. Spomladi imamo pomakniti se še naprej do Novega pazara, al kakor se kaže, utegne biti to še trnjeva pot, na kateri bo Avstrija skusila, koliko je turška prijaznost do nje resnična. Tista „albanska liga“, zveza albanskih mohamedancev in po avstrijski armadi v Bosni in Hercegovini razkropljenih in ubeglih upornikov, o kateri se je uže lansko leto toliko govorilo, jela je zdaj tako drzno gibati se, da je moral črnogorski knez pomnožiti mejno stražo na tej strani in v Podgorici nakupiti večjo vojno moč, da more o pravem času odbiti vsakoršni napad Albancev.

Največe važnosti se ve da je pa to, kar se v Bolgariji godi in se nje tiče, kajti med vsemi slovanskimi narodi na jugu turškem so Bolgari z berolinsko pogodbo najmanj zadovoljni, in to prav po pravici. Čeravno si sedanji ruski guvernér knez Dondukov na vso moč prizadeva pomiriti razburjene duhove, vendar vkljub svoji veliki priljubljenosti v bolgarski skupščini nezadovoljnosti ne more potlačiti. V zbornici njeni so bili razgovori uže silno burni, ker se od 231 poslancev jih nič manj ko 102 strogo držita le tiste pogodbe, katero je sklenila Rusija s Turčijo v sv. Stefanu, in med temi je veliko zelo veljavnih možakov slovečega domoljubja. Eden takih je v zbornici krepko povzdignil svoj glas naravnost rekši, „da nikakor ne gre velikanskega poslopja zidati na pesek, kar se zdaj namerava, ter postavno pritrditi temu, da se celemu trupu odseka ud, po katerem bo rana vedno krvavela in vsacega sina domovine neprenehoma hudo sklela.“

Tako je mnenje vseh 231 poslancev, če tudi ga vsak javno ne izgovarja, ker vsak je prepričan, da take osode noben Bolgar ne mara. Zato je tudi večina odsekova — 20 poslancev — sklenila skupščini staviti predlog, naj sklene, da se ima izhodna Rumelija združiti z bolgarsko kneževino. Po vseh teh dogodbah se ne dá misliti, da bodo Bolgari zadovoljni z izvršitvijo berolinske pogodbe; veliko verjetneje je to, da le iz ozira do Rusije zdaj nočejo stopiti še na noge, a kedar odide ruska armada, bo gotovo bila ura, o kateri se bo boj za popolno rešitev iz turškega jarma vnovič pričel.

Če tedaj je že zdaj tako, ko se določbe berolinske pogodbe pričenjajo komaj izvrševati, kako bo še le potem, ko se bo jel kazati nesrečni sad njihov!

Da je berolinska pogodba le polovičarska, to so jeli spoznavati ne le po nji prizadeti narodi, marveč tudi uže velevlade, ki zdaj vidijo, da bo treba izdatnih popravkov (korektúr) na nji. In res je uže slišati, da je italijanskega ministerstva predsednik Depretis nasvetoval vladam evropskim, naj bi napravile še „shod po shodu“ v Rimu, pri katerem bi se izhodna štrana dala morda pametneje razmotati, kakor se je razmotala pod vplivom „poštenega mešetarja“ (des ehrlichen Mäklers) Bismarka v Berlinu. Vsakako potrebuje berolinska pogodba temeljite revizije, sicer ne bo miru, dokler na balkanskem polotoku ne dobí vsak narod tega, kar mu gre po božji in človeški postavi.